

LBRIS

We know
books



Pentru 8-9 ani

Cooperăm și dăruim

Christine de Marcellus de Vollmer

June Saunders

Carlos Beltramo



Editura Life Learning Education
BUCUREȘTI

ALAFA
editions

Caracas – Miami – Ciudad de Mexico –
Buenos Aires – Londra – Seul –
Varșovia – Paris – Budapesta

Partea I: Trăim într-o comunitate

Lecția 1. O nouă casă	10
Lecția 2. O nouă școală	14
Lecția 3. Să împărțim și cu alții	17
Lecția 4. Puloverul	20
Lecția 5. Al meu, al tău, al nostru.....	23
Lecția 6. Mingea lui Laur	26

**Partea a II-a: Suntem în comuniune
când împărtășim lucruri**

Lecția 7. O oală mai mare	31
Lecția 8. O mare favoare	33
Lecția 9. Cuvântul dat, angajament luat	36
Lecția 10. Onoare și credibilitate.....	40

Partea a III-a: Personalitatea mea

Lecția 11. Cum voi fi în viitor	45
Lecția 12. Ne ținem de treabă	48
Lecția 13. Un diamant neșlefuit	52
Lecția 14. Cine ne sunt prietenii	58
Lecția 15. Fiecare are contribuția lui.....	62
Lecția 16. Cea mică.....	66

Partea a IV-a: Gândire și acțiune

Lecția 17. Urmărire cu ochii închiși	71
Lecția 18. Timp de gândire	75
Lecția 19. Proba de actorie	79
Lecția 20. Câștigători și perdanți.....	83
Lecția 21. Ce a învățat Cristi de la Leo.....	87
Lecția 22. Cristi cel Mare	91

Partea a V-a: Cu cine împărtășim

lucruri și clipe prețioase

Lecția 23. „Iartă-mă!”	97
Lecția 24. Bucuria recunoștinței.....	101
Lecția 25. Cele mai bune lucruri din viață nu costă bani	105
Lecția 26. Pană de curent	110
Lecția 27. Cum îți alegi eroul.....	114
Lecția 28. O prietenă adevărată.....	118
Lecția 29. Aventuri în prerie.....	121

Partea a VI-a: Ce ne învață sportul despre viață

Lecția 30. Încearcă iar și iar!	127
Lecția 31. Fair play.....	132
Lecția 32. Curat și pe dinăuntru, și pe dinafară	135

Partea a VII-a: Moștenire de familie

Lecția 33. În căutarea rădăcinilor	138
Lecția 34. În familie	141
Lecția 35. Orice sfârșit este un nou început.....	144

ACTIVITĂȚI

Activități tematice, pe lecții	149
--------------------------------------	-----

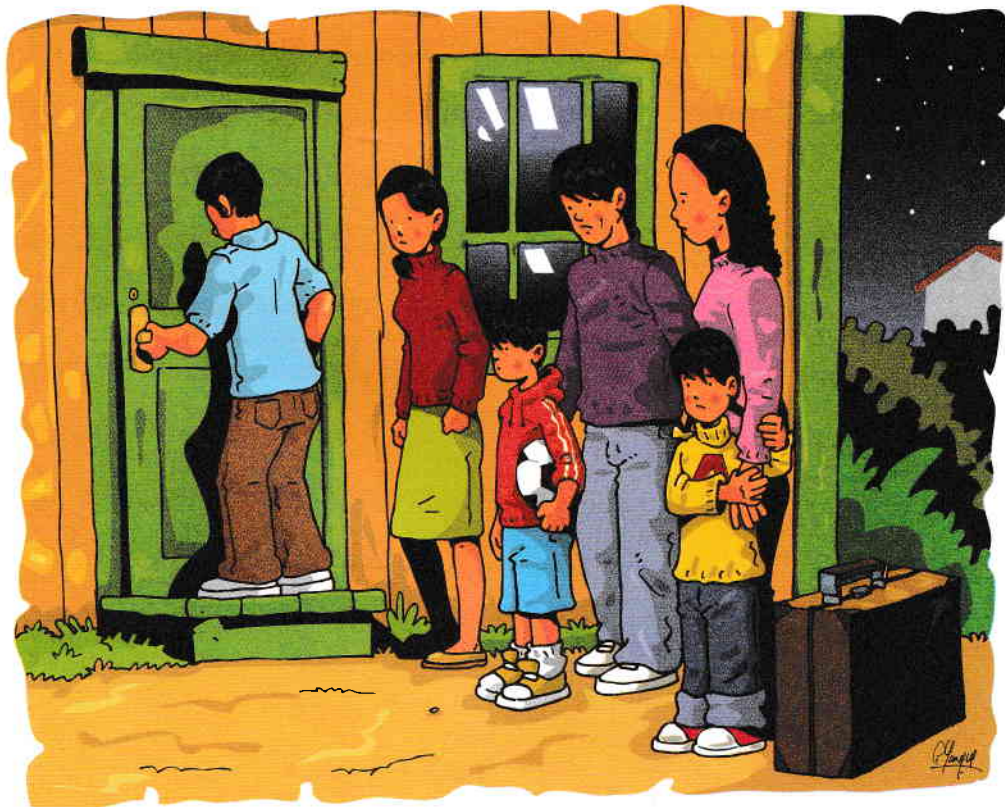
O nouă casă

Mama Ancăi umbla de colo colo, strângând lucrurile din casă, în pregătirea mutării.

- Să știți că voi avea nevoie de ajutorul tuturor, le-a spus ea.
- Nu-ți mai face atâtea griji! Va fi bine, i-a răspuns soțul.

Doar Anca era încruntată. Pur și simplu nu putea suporta ideea de a se muta. Ea și verișorul ei, Cristi, care îi era și coleg de clasă, își făcuseră deja prieteni la școală. Iar acum urma să se despartă de ei, pentru a merge într-un oraș unde nu cunoșteau pe nimeni!

Tatăl Ancăi și fratele lui, care era tatăl lui Cristi și totodată unchiul Ancăi, își găsiseră slujbe mai bune în alt oraș. Erau nevoiți să-și schimbe locuința, pentru a fi mai aproape de



noul loc de muncă. Cele două familii găsiseră o casă cu chirie, în care se hotărâseră să locuiască împreună, împărțind costurile. Totul mergea de minune.

Tatăl ei încercă să o înveselească pe Anca. Așa ca i-a spus, făcându-i cu ochiul:

– Vom avea un parc chiar lângă casă!

Nu mai pot eu de parc! se gândea Anca.

Pur și simplu nu înțelegea de ce tatălui ei i se părea avantajos să se mute. Părinții ei nu aveau dreptul să-i distrugă viața!

Dar a venit și ziua mutării, iar cele două familii și-au transportat toate lucrurile la noua locuință pe care urmau să o împartă. Au ajuns acolo la căderea nopții.

– Proprietarul mi-a spus că găsim cheia la vecin, a spus Tata și s-a dus să bată la ușa casei din apropiere.

Niciun răspuns.

– Cred că nu sunt acasă, s-a îngrijorat el puțin.

Cum avea să intre? Se întuneca, iar ei așteptau să apară vecinul. Acesta nu apărea și nimeni nu știa pe unde putea fi. Ancăi i se făcea frig și frică. *Ce cartier neprietenos!* și-a spus Anca. S-a gândit că de acum avea să locuiască într-un oraș în care nimănui nu-i păsa de ei, nici măcar cât să-i aștepte cu cheia. Anca izbucni în plâns.

Din fericire, unchiul Ancăi era un om căruia nu-i plăcea să se dea bătut. S-a cățarat până la o fereastră, pe care a reușit să o deschidă. A intrat în casă și le-a deschis ușa. Așa au reușit să se pună la adăpost.

Aici îi aștepta altă surpriză. Nu aveau curent electric. Proprietarul uitase să-i dea drumul!

– Mami, casa asta e groaznică! se plânse Anca.

La lumina lanternelor, au adus în casă numai strictul necesar. Mătușa a despachetat niște lenjerii de pat ca să le facă „cuibul” copiilor, cum spunea ea. Le-a făcut cum s-a priceput, pe întuneric.



– Vecinul acesta nu e om de cuvânt, a remarcat tatăl Ancăi. Proprietarul i-a spus că vom avea nevoie de cheie. Mă bucur că măcar ne-am putut baza pe familie pentru a rezolva!

După ce au luat o gustare la lumina lanternelor, cu șnițele, prăjituri de casă și ceai la termos făcute de mama Ancăi, și-au urat noapte bună și s-au dus la culcare.

Ghemuindu-se în „cuibul” pe care i-l făcuse mătușa, Anca se simțea la adăpost în sânul familiei.

– Parcă am fi în tabără, se auzi vocea Tatei.

Anca suspină mulțumită. Dragostea cu care o înconjurau rudele și familia o făcea să se simtă în siguranță. Din mintea ei s-a mai îndepărtat tristețea despărțirii de vechea casă și de fosta școală.

Mai e și mâine o zi! și-a spus ea chiar înainte să adoarmă.

Numele de familie ne dau rădăcini, ne ancorează într-un grup căruia îi aparținem în mod firesc

La români, cele mai frecvente nume de familie sunt **Popa** și **Popescu**. Terminația „-escu” este specifică numelor românești și înseamnă „fiul lui”, fiind adăugată de obicei după prenumele tatălui (Ionescu, Petrescu) sau după un substantiv comun (Popescu ar însemna „Fiul Popii”). În România, femeile căsătorite renunță la vechiul nume de familie și îl adoptă pe al soțului, în semn de dăruire totală. Unele păstrează și „numele de dinainte de căsătorie”, la care adaugă numele de familie al soțului.

În unele țări din America de Sud, copiii poartă numele de familie ale ambilor părinți: de obicei al tatălui, urmat de al mamei, însă în Brazilia, primul nume de familie este cel matern. Astfel, dacă o argentiniană se numește Maria Perez Gomez, mama ei se trăgea din familia Perez, iar tatăl din familia Gomez. Iar un brazilian pe nume Joao Riveiro da Silva va avea mama din familia Riveiro și tatăl din familia Silva.

În Roma antică, bărbații aveau trei nume. Numele filosofului Marcus Tullius Cicero era format din numele personal, „Marcus”, cel de familie, „Tullius”, și un fel de poreclă care îi descria personalitatea: „Cicero” înseamnă „năut”. Scriitorul Plutarh credea că un strămoș al lui Cicero a avut nasul ca o boabă de năut, iar alți biografi cred că familia lui cultiva năut. Când Cicero a intrat în politică, i s-a sugerat să-și schimbe al treilea nume, dar el a refuzat, spunând că va aduce glorie numelui prin ceea ce va face. Femeile din Roma antică aveau un singur nume, derivat din numele de familie al tatălui. Dacă Cicero ar fi avut o soră, ea s-ar fi numit doar Tullia. Dacă ar fi avut mai multe surori, acestea s-ar fi numit Tullia 1, Tullia 2, Tullia 3. Din păcate, în Roma antică, fetele nu erau bine primite în familiile lor.

O nouă școală

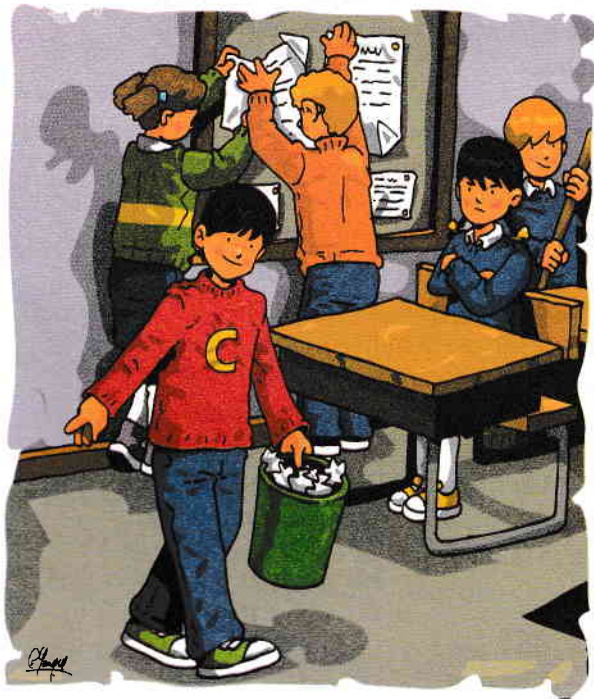
După ce au reușit să dea drumul la curentul electric, și-au dat seama că noua lor casă era primitoare și curată. Dar Anca tot nu era fericită. Trebuia în curând să meargă la noua școală, printre străini.

Ajunsa acolo, domnișoara Petrescu, învățătoarea, i-a prezentat pe ea și pe Cristi noilor colegi:

– Copii, de azi avem doi colegi noi, pe Anca și pe Cristi, care sunt și verișori. Să le spunem bun venit!

Copiii din clasă au aplaudat, iar Cristi le-a zâmbit larg. Însă Anca privea în jos.

– Dragă Anca și Cristi, aici, la noi, fiecare elev are câte ceva de făcut. Dar, cum toate sarcinile administrative s-au împărțit deja, fiecare dintre voi poate colabora cu unul din colegi. Este o metodă foarte bună să vă faceți prieteni, le spuse domnișoara Petrescu.



Nu vreau să-mi fac prieteni!
se gândea Anca îmbufnată.

În schimb, Cristi s-a dus să se uite pe lista de sarcini. Ștersul tablei i se părea o îndeletnicire simpatică. Pe foaie scria că de aceasta se ocupa Radu. Cristi s-a interesat cine era Radu și a mers imediat la el:

– Salut, Radu! Vrei să te ajut să ștergi tabla la pauză?

– Sigur! i-a răspuns băiatul.